

**Posolstvo Svätého Otca Leva XIV.
na 111. svetový deň migrantov a utečencov 2025**

4. – 5. októbra 2025

Migranti – misionári nádeje

Drahí bratia a sestry,

111. svetový deň migrantov a utečencov, ktorý si môj predchodca želal sláviť súčasne s Jubileom migrantov a sveta misií, nám ponúka príležitosť zamyslieť sa nad prepojením medzi nádejou, migráciou a misiou.

Súčasná situácia vo svete je smutne poznačená vojnami, násilím, nespravodlivosťou a extrémnymi meteorologickými javmi, ktoré nútia milióny ľudí opustiť ich vlasť a hľadať útočisko inde. Všeobecná tendencia starať sa výlučne o záujmy obmedzených komúní predstavuje vážnu hrozbu pre spoločné nesenie zodpovednosti, multilaterálnu spoluprácu, dosahovanie spoločného dobra a globálnu solidaritu v prospech celej ľudskej rodiny. Perspektíva nového zbrojenia a vývoja nových zbraní, vrátane jadrových, nedostatočné zohľadňovanie neblahých dôsledkov prebiehajúcej klimatickej krízy a hlboké ekonomické nerovnosti ešte viac sťažujú súčasné i budúce výzvy.

Vzhľadom na teórie o globálnom zničení a rôzne desivé scenáre je dôležité, aby v srdciach väčšiny ľudí rástla túžba a nádej na dôstojnú a mierovú budúcnosť pre všetkých. Takáto budúcnosť je podstatnou súčasťou Božieho plánu pre ľudstvo i zvyšok stvorenstva. Ide o mesiášsku budúcnosť, ktorú predpovedali proroci: „*Ešte budú po uliciach Jeruzalema sedieť starci a starenky a ľudia, ktorí majú pre vysoký vek v ruke palicu. A ulice mesta budú plné chlapcov a dievčat, ktorí sa budú hrať na jeho uliciach. [...] Jeho siatie bude šťastné, vinič dá svoje ovocie, zem vydá svoju úrodu a nebesá dajú svoju rosu a toto všetko dám do imania zvyškom tohto ľudu*“ (Zach 8, 4 – 5.12). A táto budúcnosť už začala, pretože ju otvoril Ježiš Kristus (porov. Mk 1, 15 a Lk 17, 21), a my veríme a dúfame v jej plné uskutočnenie, lebo Pán vždy dodrží svoje sľuby.

Katechizmus Katolíckej cirkvi učí: „Čnosť nádeje zodpovedá túžbe po šťastí, ktorú Boh vložil do srdca každého človeka; osvojuje si očakávania, ktoré podnecujú činnosť ľudí“ (1818). Práve hľadanie šťastia – a perspektíva nájsť ho niekde inde – je bezpochyby jednou z hlavných motivácií súčasnej ľudskej mobility.

Prepojenie medzi migráciou a nádejou sa jasne prejavuje v mnohých migračných skúsenostiach našich dní. Mnohí migranti, utečenci a vysídlení sú vďaka svojej dôvere v Boha

a znášaniu protivenstiev s vyhlídkou na budúcnosť – v ktorej tušia, že sa blíži šťastie a celkový ľudský rozvoj – privilegovanými svedkami nádeje prežívanej v každodennom živote. V nich sa obnovuje skúsenosť izraelského národa z putovania: „*Bože, keď si kráčal na čele svojho ľudu a prechádzal púšťou, zem sa zatriasla. Pred tvárou Boha zo Sinaja sa rozpršala aj obloha, pred tvárou Boha Izraela. Zoslal si, Bože, zúrodňujúci dážď a vzpružil si svoju ochabnutú krajinu. Prebývajú v nej tvoje tvory, pre chudobného si ju pripravil vo svojej добрôte, Bože*“ (Ž 68, 8 – 11).

Vo svete zatemnenom vojnami a nespravodlivosťou, aj tam, kde sa zdá, že je všetko stratené, migranti a utečenci sa stávajú poslami nádeje. Ich odvaha a vytrvalosť sú hrdinským svedectvom viery, ktorá vidí ďalej ako naše oči, a dáva im silu čeliť smrti na súčasných rôznych migračných trasách. Aj tu je možné nájsť jasnú analógiu so skúsenosťou izraelského národa putujúceho po púšti, ktorý čelí každému nebezpečenstvu s dôverou v Pánovu ochranu: „*Ved' on sám ťa vyslobodí z osídel lovcov a zo zhubného moru. Svojimi krídlami ťa zacloní a uchýliš sa pod jeho perute. Jeho pravda je štítom a pancierom, nebudeš sa báť nočnej hrôzy ani šípu letiaceho vo dne, ani moru, čo sa tmou zakráda, ani nákazy, čo pustoší na poludnie*“ (Ž 91, 3 – 6).

Migranti a utečenci pripomínajú Cirkvi jej pútnický rozmer, neustále smerovanie do definitívnej vlasti, podporované nádejou, ktorá je teologálnou čnosťou. Zakaždým, keď Cirkev podľahne pokušeniu „usadiť sa“ a prestane byť *civitas peregrina* – Boží ľud putujúci k nebeskému domovu (porov. Augustín, *Boží štát*, XIV. – XVI. kniha), prestáva byť „vo svete“ a je „zo sveta“ (porov. *Jn* 15, 19). Ide o pokušenie, ktoré bolo prítomné už v prvých kresťanských spoločenstvách, takže apoštol Pavol musel pripomínať Cirkvi vo Filipách, že „*naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu*“ (Flp 3, 20 – 21).

Katolícki migranti a utečenci sa dnes môžu stať misionármi nádeje v krajinách, ktoré ich prijímajú, a to tým, že budú šíriť vieru tam, kde posolstvo Ježiša Krista ešte nedorazilo, alebo podnietia medzináboženský dialóg založený na každodennom živote a hľadaní spoločných hodnôt. Svojím duchovným nadšením a vitalitou môžu prispieť k oživeniu skostnatených a ťažkopádnych cirkevných spoločenstiev, v ktorých sa hrozivo rozširuje duchovná púšť. Preto je potrebné vnímať a oceniť ich prítomnosť ako skutočné Božie požehnanie; ako príležitosť otvoriť sa Božej milosti, ktorá dáva jeho Cirkvi novú energiu a nádej: „*Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo niektorí takto prijali ako hostí anjelov, a ani o tom nevedeli*“ (Hebr 13, 2).

Prvým prvkom evanjelizácie, ako zdôraznil svätý Pavol VI., je spravidla svedectvo: „Všetci kresťania sú povolaní vydávať takéto svedectvo a z tohto hľadiska sa môžu stať skutočnými hlásateľmi evanjelia. Myslíme tým predovšetkým na zodpovednosť, ktorú majú kresťania, prisťahovalci v cudzích krajinách“ (*Evangeliū nuntiandi*, 21). Ide o skutočné *missio migrantium* – misiu realizovanú migrantmi, pre ktorú je potrebné zabezpečiť primeranú prípravu a nepretržitú podporu, ktoré sú výsledkom účinnej medzicirkevnej spolupráce.

Na druhej strane aj spoločenstvá, ktoré ich prijímajú, môžu byť živým svedectvom nádeje. Nádeje, chápanej ako prísľub prítomnosti a budúcnosti, v ktorej sa uznáva dôstojnosť všetkých ako Božích detí. Týmto spôsobom sú migranti a utečenci uznaní ako bratia a sestry, súčasť rodiny, v ktorej môžu prejaviť svoje talenty a naplno sa podieľať na živote spoločenstva.

Pri príležitosti tohto svetového dňa, keď sa Cirkev modlí za všetkých migrantov a utečencov, chcem zveriť všetkých, ktorí sa nachádzajú na ceste, ako aj tých, čo ich sprevádzajú, materskej ochrane Panny Márie, Tešiteľky migrantov, aby v ich srdciach uchovala nádej a posilňovala ich v úsilí budovať svet, čoraz viac podobný Božiemu kráľovstvu, skutočnej vlasti, ktorá nás čaká na konci našej cesty.

Vo Vatikáne 25. júla 2025, na sviatok svätého Jakuba, apoštola

LEV PP. XIV.